

ELIBERAREA OMULUI DE DUHURILE RELE

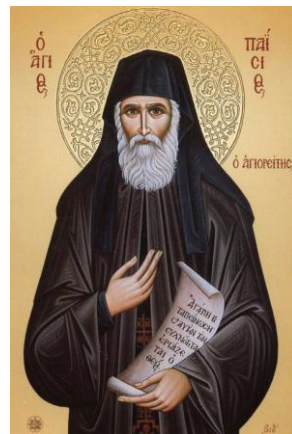
- *Vindecarea demonizaților, Duminica a 5-a după Rusalii -*

În multe vindecări pe care le-a săvârșit, Mântuitorul Iisus Hristos cere credință de la oameni când îi tămăduiește, pentru că nu voiește să săvârșască vindecări spectaculoase, magice, fără participarea omului la lucrarea harului Său divin. Mântuitorul cere credință vie și oamenilor din jurul celui suferind, pentru că El voiește ca la vindecările pe care le săvârșește din iubire milostivă pentru însănătoșirea bolnavilor, cei ce se află în jurul bolnavilor să nu fie pasivi, ci receptivi, să nu fie spectatori, ci rugători, având credință puternică și iubire milostivă față de cei care se află în suferință și caută vindecarea. De aceea, cele mai bune arme pentru izgonirea patimilor din sufletul omului sunt lucrarea faptelor luminoase și virtutea. Dumnezeu nu pedepsește direct omul, ci îl privează, îl lipsește de lucruri din jur pentru ca să-și aducă aminte că toate cele din jurul său sunt trecătoare și că netrecător este numai harul lui Dumnezeu care se dobândește prin credința în Iisus Hristos, prin rugăciune, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin săvârșirea faptelor bune. Însă Dumnezeu nu îngăduie niciodată ca omul să fie ispitit peste puterea lui și fără un scop anume. Astfel, trebuie ca Însuși Dumnezeu să îngăduie, precum singur știe, în grija Lui de lume și în iubirea de oameni, diavolului să aducă, prin slujitorii lui, diferite pedepse asupra noastră pentru păcatele săvârșite. Aceasta se arată limpede în istoria lui Iov, unde se spune că diavolul n-a putut să se apropie de Iov fără îngăduirea lui Dumnezeu. Iată de ce Sfânta Evanghelie ne îndeamnă la mai multă credință în Hristos. Deci, dacă suntem uniți cu Hristos, duhurile rele nu au putere asupra creștinului. Dacă un creștin se roagă dimineața, la prânz și seara și foarte adesea spune „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, duhurile rele nu au putere asupra celui care este plin de harul iubirii lui Hristos. Dacă săvârșim fapte bune, dacă mergem la Biserică, dacă ne împărtășim mai des cu Sfintele Taine, ne întărim duhovnicește și putem lupta împotriva duhurilor necurate, spre slava Preasfintei Treimi, bucuria îngerilor din ceruri și mântuirea noastră. Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus Hristos, Mântuitorul. Să nu fugim de El, ci să-i facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viața creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. Să luăm cu toții aminte la aceste povești: „Stați împotriva diavolului și el va fugi de voi. Apropiată-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4, 7-8); „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 21).

Sfântul Cuvios PAISIE AGHIORITUL - 12 iulie (1924 – 1994)

Cuviosul Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiți părinți care au viețuit la Sfântul Munte Athos. Starețul Paisie s-a născut în Farasa Capadociei - Asia Mică, la 25 iulie 1924. A intrat în obștea Mănăstirii Esfigmenu din Sfântul Munte Athos în 1953, iar în anul următor a fost făcut rasofoar, primind numele Averchie. În 1956, a plecat la Mănăstirea Filotheu, urmând ca la 3 martie 1957 să fie făcut stavrofoar, primind schima mică și luând numele Paisie. În 1958 se mută la Mănăstirea Nașterii Maicii Domnului, la Stomio - Konița, unde a rămas până în 1962, când a plecat în peninsula Sinai și a locuit la Chilia Sfinților Galaction și Epistimia. În 1964, a revenit la Sfântul Munte și s-a stabilit la Schitul Ivronului, la Chilia Sfinților Arhangheli. A primit schima mare la 11 ianuarie 1966. De numele său este legată și istoria Mănăstirii Sfântului Ioan Evanghelistul și Teologul din Suroti, căreia i-a pus temelile de zid și cele duhovnicești. Pe la sfârșitul lui 1967, s-a dus la Katunakia (Muntele Athos) și s-a stabilit la Chilia Sfântului Ipatie a Mănăstirii Marea Lavră. În 1968, a mers la Mănăstirea Stavronikita, unde a ajutat la trecerea acesteia de la viața idioritică la cea chinovială, precum și la punerea bazelor duhovnicești ale noii obști. La 1 martie 1969 s-a mutat la Chilia „Sfânta Cruce”, unde a rămas până în 1979, când s-a înscris ca monah aparținând de Mănăstirea Kutlumuș și a preluat Chilia Nașterii Maicii Domnului -a Panaguda, locul unde au primit ajutor mii de suflete. Pe 4 noiembrie 1993, a ieșit pentru ultima oară din Sfântul Munte, pentru a fi prezent, ca de obicei, la privegherea sărbătorii Sfântului Arsenie (10 noiembrie), la Mănăstirea „Sfântul Ioan Evanghelistul” din Suroti. La scurt timp, i s-a descoperit o tumoră canceroasă la intestinul gros și s-a luat hotărârea de a fi operat pe data de 4 februarie 1994. A stat internat la Spitalul Theaghenio (Tesalonic) timp de 10 zile, după care a fost adus să se refacă la Mănăstirea Suroti. Însă starea sănătății sale s-a înrăutățit și mai mult. Pe 12 iulie 1994, și-a dat sufletul în mâinile Domnului, fiind înmormântat la mănăstirea din Suroti, lângă Tesalonic, potrivit dorinței sale.

Cuvinte duhovnicești ale Părintelui Paisie Aghioritul

† Când la rugăciune nu simțim mângâiere, atunci se întâmplă ceva. Va trebui să ne pocăim și să ne îndreptăm. Nu este așa cum spun unii că acest lucru se întâmplă din pizma diavolului, ci e ca și cum ne-ar spune Dumnezeu: „Nu te înțeleg în felul în care vorbești”. Rugăciunea, ca și dumnezeiasca Liturghie este hrană tainică. De aceea are nevoie de pregătire de mai înainte, de conștiință curată.

† Dumnezeu vrea să Îl rugăm să intervină să ne ajute, pentru că El respectă libertatea noastră. Omul sporit duhovnicește înțelege dispozițiile celorlalți, dacă de pildă vor să profite de el, să-l fure etc. Pune însă gândul cel bun, cum că celălalt are nevoie și cel sporit nu se apără. Sfântul are o dispoziție care înțelege dispozițiile celorlalți.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele nădejzii creștine ?

Răspuns: Cel care are nădejde în Dumnezeu rămâne neclintit în fața oamenilor, răbdător și liniștit în strâmtorări și în necazuri și, mai cu seamă, în fața morții. Cine nădăjduiește în Dumnezeu, nu se uită la bunăvoința sau la reaua voință a celor mari, nici la cele ce zic oamenii despre el (1 Corinteni 4, 3). Acela este răbdător în suferință, pentru că știe că „pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Romani 8, 18). Dreptul lov a fost atât de răbdător, tocmai din pricina bucuriei ce o simțea nădăjduind în învierea și răsplata viitoare (Iov 19, 25). Ar putea fi oare cineva mâhnit, având înaintea ochilor cununa răsplătirii veșnice? Cămila în pustie își iuțește pasul îndată ce simte că se apropie apă. Scăpată de îngrijorarea setei, ea nu mai simte oboseala călătoriei: nădejdea a risipit îngrijorarea. „Umplutu-m-am de mângâiere! Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie”, spune Sfântul Apostol Pavel (2 Corinteni 7, 4), și - „moartea îmi este câștig” (Filipeni 1, 21). „Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos” (Filipeni 1, 23). „De acum mi s-a gătit cununa dreptății pe care Domnul mi-o va da în ziua aceea, El, Dreptul Judecător (2 Timotei 4, 8). Pentru această cunună, Sfântul Apostol Andrei a primit moartea cu nespusă bucurie. Căci văzând crucea, pe care era să fie spânzurat, a strigat: Bucură-te, cruce fără de preț, sfințită prin moartea Dumnezeului meu; cu desfătare privesc la tine! O, cât am suspinat eu după tine! Cu ce înfocare te-am poftiți. Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, s-a bucurat foarte mult aflând că împăratul Traian l-a osândit la moarte iar când a auzit că creștinii din Roma vor să-l scape, le-a scris, rugându-i să nu-l lipsească de cununa de mucenic: Lăsați-mă să Jiu mâncare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sfântul Arhidiacon Lavrentie, osândit să fie ars de viu pe un grătar, fiindcă nu voise să predea prefectului cetății vasele sfinte ale bisericii, pe când era chinuit, zicea, bătându-și joc de cei ce-l chinuiau: Acum întoarceți-mă și pe partea cealaltă a trupului, că una e friptă. Nădejdea este deci pentru sufletul nostru întocmai ca o ancoră tare (Evrei 6, 19) și, după cum ancora ocrotește corabia în vreme de furtună, așa și nădejdea ferește sufletul de înec, cu deosebirea că ancora se agață de fundul mării, pe când nădejdea se prinde de torțile cerului. Nădejdea creștină îndeamnă cu putere spre fapte bune și spre virtuți. Nădejdea noastră este tot atât de neîndoielnică ca și o întâmplare petrecută în trecut, zice Fericitul Augustin. Ea a întărit pe Sfinții Mucenici în luptele cu prigonitorii lor păgâni, pentru că nădejdea ușurează necazurile din această lume. Nădejdea creștină cheazășuiește viața veșnică. Cine v-a mântuit?, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur pe ascultătorii săi și tot el răspunde: Numai nădejdea în Dumnezeu și încrederea în făgăduințele și în darurile Sale. „Ca prin nădejde ne-am mântuit”, zice Sf. Apostol Pavel (Romani 8, 24). Casa lui Dumnezeu este întemeiată pe credință, zidită pe nădejde și terminată prin dragoste. În cer nădejdea nu va mai ființa, fiindcă vom fi în stăpânirea a tot ce am dorit. Credința și nădejdea vor înceta când aceste bunătăți ni se vor înfățișa.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 15 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 17 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 18 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 19 iulie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Căinele și lupul

Într-o seară, un câine gras mergea prin pădure. S-a întâlnit cu prietenul său, lupul. Câinele îi spuse lupului: „*Bună seara, prietene. Te îmbolnăvești pe zi ce trece. Ai vreo problemă? Ești bolnav?*”. „*Nu, prietene, spuse lupul. Nu sunt bolnav. Nu mănânc totdeauna. Așa că devin tot mai slab în fiecare zi*”. Atunci câinele i-a spus: „*Vrei să-l slujești pe stăpânul meu? Îți va da mâncare bună!*”. Lupul a răspuns cu nerăbdare: „*Sunt dispus să-ți slujesc stăpânul. Sunt gata să merg cu tine*”. Pe măsură ce înaintau prin pădure, lupul vede un semn la gâtul câinelui și îl întreabă de la ce este. „*Lațul meu a făcut acest semn, spuse câinele*”. „*Înseamnă că ești adesea legat*”, spuse lupul. „*Da, sunt legat când îmi păzesc casa*”, spuse câinele. „*Dar după ce mă eliberez, pot să plec oriunde îmi place*”. „*Noapte bună! spuse lupul. Nu-mi place să fiu înlănțuit. Nu-mi place să mănânc bine. Îmi place să fiu liber*”.

MORALA: Libertatea este de neprețuit.

Câte ciori sunt în oraș

Un rege a pus o întrebare la care curtenii nu au putut răspunde. Pe când lumea se gândea la un răspuns, a venit și un sfetnic vestit care a întrebat ce s-a întâmplat. Aceștia i-au spus întrebarea: „*Câte ciori sunt în oraș?*”. Sfetnicul s-a dus la rege și i-a spus că sunt douăzeci și una de mii cinci sute douăzeci și trei. Când regele a întrebat de unde știe răspunsul, sfetnicul a spus: „*Cere-le oamenilor Măriei tale să le numere. Dacă sunt mai multe, înseamnă că rudele ciorilor au venit în vizită*”. Mulțumit de răspuns, regele i-a dăruit sfetnicului un rubin și un șirag de perle. **MORALA:** Explicația unui răspuns este la fel de importantă ca și răspunsul.

Lăptăreasa

Milica, lăptăreasa, a muls vaca și a obținut două găleți de lapte. A vrut să meargă la piață să-l vândă. Pe drum a început să se gândească câți bani va câștiga. „*Odată ce o să am bani, cumpăr o găină, aceasta va face ouă și pui. Ouăle le pot vinde. O să-mi cumpăr o casă ce-i va face invidioși pe toți...*”. Pe când gândea asta, Milica a vărsat gălețile cu lapte. **MORALA:** Nu vinde pielea ursului din pădure.

Trandafirul îngâmfat

A fost odată un trandafir tare mândru de felul în care arăta. Era totuși tare necăjit că lângă el creștea un cactus urât. În fiecare zi îl insulta pe cactus, dar acesta nu răspundea. Într-o vară, fântâna din grădină a secat și nu mai era apă pentru flori. Trandafirul a început să se vestejească. I-a cerut cactusului apă, iar acesta i-a dat și au devenit prieteni. **MORALA:** Nu judeca după aparențe.

